

היה משהו שטני, מעורר הלחלה, בכל הפרשה. בראש וראשונה — הפרשה עצמה: היתה זו עלילת-דם, בקוריחו, על אדם חף-משפט, בנסיון להשיך עליו רצח, לקבור אותו חיים בכלא.

לא פחות מעורר-צמרמורת היה הגיבור: מעליל-העלילה. דמות שכזאת, עוד לא ברא השטן: ילד בן 13, שרצה אדם, למטרות שוד, כאשר היה בן 11 בלבד. שלא לדבר על מאות תיקי פריצה וגניבה שצבר עד אז.

והעיקר — הסיבה:

לא היתה כל סיבה למעשה הנורא. סתם, כך. באותו קוריחו בו רצה אדם לפני שנתיים — היה הילד מוכן עתה לקטול אדם נוסף.

השטניות, הנשמה המעוותת, החולניות שבאווירה — באו כולם לידי ביטוי בהקלטה סמוייה, מסמרת-שיער, שביצעה המשטרה.

היתה זו הקלטה של דושיח בין קורבן העלילה — חיים שושנה, וכול משוק הכרמל בתל-אביב — לבין

רוצח בן 13

האשים אדם

חף מפשע

ברצח - וגרם

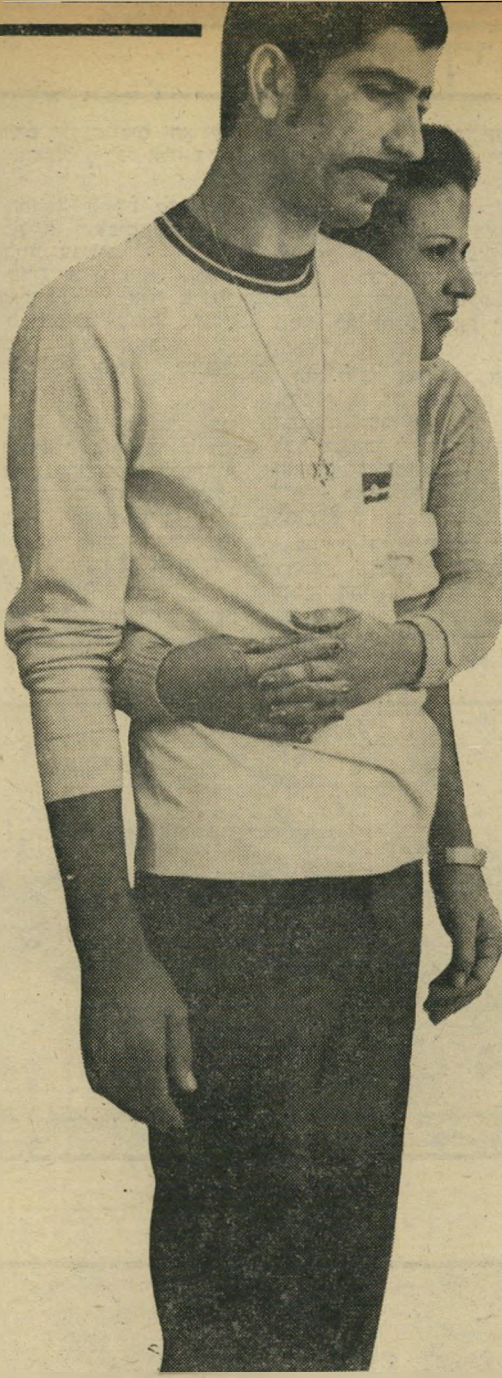
למעצרו במשך

שנה תמימה

הרוצח הקטין — שהעליל כי הרוכל היה זה ששלחו לבצע את הרצח.

הרוכל — אדם מבוגר, נשוי ואב לילדים, התחנן בפני הרוצח על נפשו ונפש ילדיו, ביקשו לחזור בו מעלילתו. הרוצח הקטין השיב באישיות, בקוריחו, כשהוא אינו מגלה כל עניין בגורלו של קורבנו, מתעלם לחלוטין מתחנונו, ומתעניין במקום זה בשטור יות.

בבית-המישפט, הסבירה התביעה כי המישטרה ערכה את ההקלטה הסודית בנסיון ללמוד מתוך שיחת השניים, אם אכן היתה לחיים שושנה יד ברצח.

חיים שושנה ואשתו אחרי הזיכוי

אביב, ד"ר זאב צלטנר, בתום משפט שנמשך שנה: „אנו מזכים את הנאשם“.

נזכרת כיום שושנה, אשתו של הנאשם שיצא זכאי: „ראיתי את בית-המשפט מסתובב סביבי כמו קרוסלה. את הדברים לא קלטתי בבירור. הזיכרון האחרון שלי זה ששפכו מים על פני“.

בעלה נפל על הכיסא, ממנו התרומם דקות אחדות קודם לכן, כדי לשמוע את גורדינו. רגליו לא נשאו אותו. השוטרים מיהרו אליו ללחוץ את ידו. אביו שלמה, ואחיו, מהו דימעה מפניהם. „ברכת הגומל“, מילמל האב. „ברכת הגומל...“.

סניגורו של הנאשם, צבי לידסקי, חיך: „זהו הרגע הגדול של כל עורך-דין“, פלט מבעד למיקטרת שלו לעבר הסאגור יהודה וינשטיין, שישב לידו.

גם נשיא בית-המשפט לא הסתיר את ריגשותיו. הוא חיך לעבר חבריו, השופטים שולמית ולנשטיין והד"ר משה בייסקי, אשר ישבו עימו במשך למעלה משנה על מדוכת האשמתו של חיים שושנה ברצח אליעזר ויינברגר, ישיש בן 72, אשר הומם במוט ברזל בדצמבר 1970.

הרצח בוצע בחדר-המדרגות של בית מספר 20 ברחוב המלך ג'ורג' בתל-אביב. היה זה סמוך לשעה תשע בערב, כאשר הישיש שב מעבודתו בחנות תכשיטים ברחוב אלנבי, גוייתה אותה כעבור פחות משעה. שנינים שהגיעו לביתם, מצאו את ויינברגר מוטל על הארץ ללא רוח-חיים, מתבוסס בדמו. מוט הברזל הקטלני, שקיפח את חייו, נימצא לידו.

הכחשה

בהודאה

הקירת המיקרה לא העלתה דבר. תיק הרצח בחדר המדרגות הצטרף מהר מאד אל עשרות התיקים המונחים במגירות המישטרה מבלי שפוענחו. אבל התיק לא הירבה להעלות אבק, כעבור שמונה חודשים, נפתרה התעלומה. תלונות שהגיעו לתחנות המישטרה בתל-אביב, ציירו דיוקן של נער כבן 10, המבצע מעשי שוד והתפרצויות בקוריחו בלתי-רגיל. בעזרת הקלסטרון, ששורטט על פי דיווחי המתלוננים, אותר הנער כעבור ימים אחדים. חקירת מיפג הנוער קישרה את הנער הצנום מבאר-שבע — עם רצח הישיש מרחוב המלך ג'ורג'.

הראיות שהציגה בפניו המישטרה היו אמנם חותכות אבל הנער הכחיש אותן נימצאות. רק לאחר חקירה ארוכה הודה:

„אני רצחתי אותו. אחרי שעקבתי אחריו עד לחדר המדרגות“, אמר לשוטרים. הוא לא הזכיר כי היו לו שותפים לרצח.

כעבור ארבעה ימים, לאחר שניפגש עם הוריו, שינה הנער את עדותו: „חיים שושנה, שעובד בתור רוכל בשוק הכרמל, שלח אותי להרוג את הזקן“, הכריז. עוד באותו ערב, הקישה המשטרה על דלת ביתם של חיים ואהובה ביפו. לאחר חיפוש קצר, שלא העלה מאומה, נעצר חיים.

הוא נשאר עצור שנה תמימה.

בתחנת המישטרה, הוסברה לו אשמתו: קשירת

עלילת דם

קשר למעשה רצח. אשתו שמעה על האשמה רק כשהגיעה למחרת לבית-המשפט בתל-אביב. שם הוצאה נגדו פקודת מעצר ל-15 יום.

ראש

בקיר

כאשר הובל אל אולם המישפטים, זעק חיים שושנה בקוליקולות: „אני חף מפשע!“, וטרק את ראשו בשולחן שבאלום. שם שמע, לראשונה, את טענת הנער כי הוא שלח אותו לבצע את רצח הזקן.

מהו הקשר בין חיים שושנה לנער?

סיפר השבוע חיים: „לפני כמה שנים היתה לי סוכת אבטיחים. יום אחד ראיתי נער משוטט בין הדוכנים, ומסתכל עליהם פאלו הוא מחפש משהו. חשבתי שהוא ערבי, ולכן פניתי אליו בערבית ושאלתי אותו מאיפה הוא. חשבתי שהוא מעזה.“

„אני מבאר-שבע“, ענה בעברית.

„אתה יהודי?“ שאלתי. חשבתי אולי הוא בדווי.

„כן“, ענה.

הוא מצאחן בעיני. טיפחתי בו כמו בכך שלי. לקחתי אותו הביתה, ואהובה רחצה אותו ונתנה לו בגדים. הוא גם ישן אצל הורי, ברחוב 60. אבל לא כל לילה. על עצמו לא דיבר, רק אמר שהוא נמצא במוסד, ושהוא (המשך בעמוד 26)

הנער: אני אהיה גבר.
חיים: העונש שלי בחינם.

הנער: בסדר.
חיים: אני פעם הזקתי לך? אני פעם עשיתי לך

משהו רע?
הנער: אף פעם.

חיים: אני יש לי משהו איתך בכלל? תניד לי, יש

לי משהו איתך? אני הלכתי איתך לאיזה מקום?

הנער: אתה לא מבין את העניין.

חיים: זה סתם מילים. זה סתם עלילות. רק עכשיו

התחלתי להסתדר — ואני דפוק.

הנער: זה סתם מילים. אני יודע.

חיים: זה סתם. ולך זה לא יעזור.

הנער: אני יודע, אתה תיכנס לבית-סוהר.

חיים: אתה הורס אותי.

הנער: מה נהרס לך?

חיים: החיים שלי נהרסים.

הנער: אני לא... תראה, אם אני אכניס אותך לבוקי,

מה יצא לי מזה?

חיים: אני פעם אימתי עליך? הם אומרים שאני

אימתי עליך.

הנער: עכשיו אני לא איכפת לי, מאיים, לא מאיים.

כמה הוציאו לך בפקודה?

חיים: 15 יום.

הנער: ...בינתיים.

הקלטה זו, היא שגרמה, במידה רבה, להכרזתו

בשבוע שעבר של נשיא בית-המשפט המחוזי בתל-

סיפר רבי-סמל פסל לבית-המשפט: „קיבלתי הוראה לאסוף את שניהם בפורד. תחילה לקחתי את הנאשם, חיים שושנה, מבית-המעצר בהרצליה, ואחר-כך את הנער מבית מעצר אחר. במקום סמויים עצרתי הפעלתי כפתור סמוי של מכשיר-הקלטה ויצאתי מן המכונית כאילו לעזור לדחוף את מכוניתו של מפקד המיפג, שעמדה במרחק של 25 מטר.“

„כל הזמן הסתכלתי עליהם. הם דיברו איזה 40 דקות.“

„כמו

הבן שלי“

הסקרן הררמטי הושמע בפני בית-המישפט.

חיים: בשביל מה אתה זורק עלי אשמה כזו? בשביל מה אתה רוצה לזרוק אותי לבית-סוהר? יש לי ילדים, אני צריך לפרנס אותם.

הנער: אני יודע שיש לך ילדים, אז מה?

חיים: אני אקבל מאסר, אתה מקבל מוסד. זה לא אותו דבר. בשביל מה עשית זאת? אתה זרקת אותי לבית-הסוהר בחינם. וולק, אני רחצתי אותך, אהבתי אותך כמו הבן שלי. אומרים לי רצחת זקן. איזה זקן?

מה אני יודע?